

#OKTATÁS 4. OLDAL

MISKOLCI EGYETEM ÓZDI KIHELYEZETT TAGOZAT

ÜNNEPI TANÉVNYITÓT TARTOTTAK A TISZTI KASZINÓ TÜKÖRTERMÉBEN. ÖSSZESEN 20 HALLGATÓ KEZDTE MEG TANULMÁNYAIT SZOCIÁLIS MUNKÁS, VALAMINT ANYAGMÉRNÖKI SZAKON. A DIÁKOKAT A FOGADALOMTÉTEL UTÁN HALLGATÓVÁ FOGADTÁK A KAROK DÉKÁNJAI, ÉS FELAVATTÁK AZ INTÉZMÉNYI NÉVTÁBLÁT IS.

#PORTRÉ

6. OLDAL

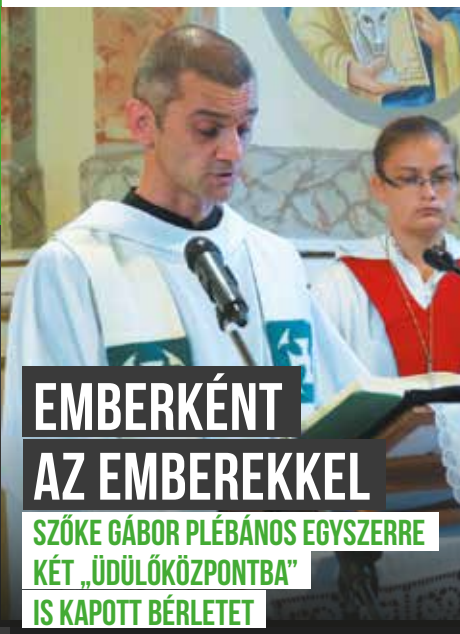

KULTURÁLIS MÁMOR

MÚLTUNKAT MEGŐRIZVE
SZÜKSÉGES SAJÁT KORUNK
MEGÚJULÓ IGÉNYEIT KÖVETNI

#EGYHÁZ

8. OLDAL

EMBERKÉNT AZ EMBEREKKEL

SZÓKE GÁBOR PLÉBÁNOS EGYSZERRE
KÉT „ÜDÜLŐKÖZPONTBA”
IS KAPOTT BÉRLETET

#SPORT

12. OLDAL

VII. ÓZDI TRIATLON

SOHA NEM VOLT MÉG ENNYI
INDULÓ A MÁRA HIVATALOSNAK
SZÁMÍTÓ VIADALON

„A TÖRTÉNELEM KEREKÉT NEM LEHET VISSZAFORDÍTANI(?)...”

„Kicsi ez a város” – szokták mondani és ez nagyon igaz. Minden szál összefut valahol és az összefüggések feltérképezése közben, a valóságot keresve néha megdöbbentő információk birtokába jutunk. Nem történt ez másként most sem, hiszen akik szívükben őrzik múltunk egy darabját, történetüket szívesen osztják meg a jövő nemzedékével. Nekünk csupán annyi a dolgunk, hogy jókor legyünk, jó helyen. Így derült fény arra, hogy az Olvasóval szemben a gyárépület falán látható dombormű, a ma már Kanadában élő egykori ózdi gyári munkásról, Olcsváry Lajosról készült.

A múlt század '50-es éveiben ezrével, de lehet mondani tízezzel érkeztek Kanadába a magyar menekültek. Olcsváry Lajos is ekkor hagyta el hazáját. A ma is rendkívül jó szellemi képességekkel rendelkező úr 1937. február 10-én született Ózdon, a gyári iskolában járta ki a nyolc elemet. 1955-ben szerszámgépgyártó technikumot végzett és a közlekedési üzemnél a rajzteremben kapott munkát. Sportmúlttal is rendelkezik, először kosarazott, később kipróbálta a kézilabdát is. Azt mondja: „Ózdon nagyobb sportélet volt, mint az egész országban. Az akkori sportolóknak jó életük volt, volt pénz és szabad mozgás. Az itteni focisták jobban kerestek, mint maga Puskás Öcsi.” De ha már itt tartunk: Lajos bácsi Kanadában Football Clubot alapított, amelynek ő volt az elnöke. Idén hazahozta azt a különleges 1986-os

azért áthidalta az akadályokat. Amikor 19 évesen elhatározta, hogy Kanadában folytatja életét még nem tudta, hogy forradalom lesz. „Amikor egyik barátommal lelőttük a vörös csillagot a gyár faláról, már nem volt kérdés, hogy el kell hagynunk az országot.”

17 éves korában Kunt Ernő invitálására állt modell, nem volt számára idegen a környezet, hiszen testvére is festőként tevékenykedett az akkori Derkovits Képzőművészeti Körben. A vázlatot róla mégsem bátyja, hanem Lőw József amatőr festő vetette papírra az Olvasóban található, ma már Mizerák István nevével fémjelzett termében.

LŐW JÓZSEF

Lőw József 117 éves lenne idén. A Derkovits Képzőművészeti Kör egyik alapítója. Zsúrizett képeivel több kiállításon is szerepelt. Alkotásai főleg a természetet ábrázolták, amelyekre a fegyelmetség és a lágyág egyaránt jellemző volt. Önarcképet nem szívesen készített (mi találtunk egyet – a szerk.)

Olcsváry Lajos emléktárgyat ad át Puskás Öcsinek

labdarúgó-világbajnokságról származó futball labdát is, amelyen Puskás – Hidegkúti – Grosics – Bozsik – Buzánszky aláírása szerepel. Az akkor még öt élő legenda, Lajos bácsi meghívására utazott az észak-amerikai országba, egy túra keretében. A megélhetésért nem válogatott a munkában, szinte mindent kipróbált. Huszonöt évig dolgozott hegesztő művezetőként és százötven ember munkáját koordinálta. A nyelvismeret hiánya megnehezítette az életét,

Önarckép Lőw Józsefről

A művész lánya Bárdos Józsefné (Lőw Cecília) a mai napig szívesen emlékszik vissza az akkori időszakra és Lajos bácsi figyelmét is ő hívta fel a róla készült domborműre.

„Tulajdonképpen apám a kezdetektől alapító tagja volt a körnek. A negyvenes évek végén már létezett, akkor még az Olvasóban működött, később pedig épült nekik egy műterem is.”

DERKOVITS KÉPZŐMŰVÉSZETI KÖR

A Derkovits Képzőművészeti Kör 1947-ben alakult Znak Károly, Kovács D. József, Lőw József és Nagymengyi András kezdeményezésére. Tagjai gyári dolgozók voltak. Két tagozat működött: felnőtt és ifjúsági. A felnőtt vezetője: Kunt Ernő, az ifjúságié Szabó Sándor volt. 1954-ben a kör sikeresen szerepelt a Képzőművészeti Szakkörök Országos Kiállításán, ekkor hét alkotó tizennégy művét díjazták és a legjobb vidéki szakkör címet is elnyerték. Az egyesület részére új műtermet alakítottak ki az egykori MSZT Székház (Kaszinó) mellett.

A vázlat egy Sajóvárkonyon született képzőművész, Nagymengyi András kezébe került. A városunk jelképévé vált dombormű az ő alkotása.

NAGYMENGYI ANDRÁS

Nagymengyi András Sajóvárkonyon született 1909. november 20-án, munkás családban. Kőműves és ács mesterséget tanult, 1934-től a gyári kőműves üzemben dolgozott. A képzőművészet már fiatal korában is érdekelte, de gyakorlására csak 1945 után volt módja. Kunt Ernő vezetése alatt a Körben a festészetet és a szobrászatot tanulta.

Lajos bácsi felesége már nem él, három lányukra nagyon büszke. Ma is jó egészségnek örvend, azt mondja rendkívül jó az arcmemóriája és a régi ismerősöket mindig megszólítja az utcán, de a nevükkel már gondban van. Kanadában egy gyönyörű kertvárosban él, de a szíve mindig vissza vágyik Ózdra.

„Soha életemben nem gondoltam volna, hogy ilyen isteni szép meglepetés fog engem érni, amikor egyszer hazajövök. Mint született őzdi, itt éltem 19 évet az országban és a szívem hazahúz, már hazajárok 45 éve és annyira hiányzik, hogy nem bírom megállni, hogy ne jöjjenek haza. Ez nekem olyan lelki öröm, hogy el sem tudom mondani és bár a történelem kerekét nem lehet visszafordítani én magyar vagyok, annak születtem és annak is halok meg.”

Tóth Alexandra

Az 1986-os dedikált vb labdával

ÖSSZEZAVART ÉVGYŰRŰK...

Nyugdíjas vagyok. Épp a boltból megyek hazafelé. Egy fél kiló kenyeret és egy liter tejet vettem. Csíkos nejlonszatyor van a kezemben, amiért az unokám mindig kinevet. Amióta hallottam a televízióban egy sztájlisztól – ez volt a neve mellé írva, régebben máshogy neveztük az ilyen selypítő, hadonászó nyikhajokat –, hogy ciki a szürke zokni barna szandállal, azóta mindig ilyet hordok, amíg az időjárás engedi.

A gyárban dolgoztam, de leszalálékoltak, amihez kellett némi pénz, s egy kis kapcsolat, még a katona évekből. Azóta jóformán semmi bajom, mégis annyit költünk gyógyszerekre, amennyit más ruhára, cigarettára vagy italra szokott. A feleségem kigyógyult a rákból. Ezt mondják az orvosok. Negyven esztendő dolgozott, fizette ő is a járulékokat, mégis hónapokat várt vizsgálatokra.

Miskolcra menet fél útig álltam a buszon, mellettünk egy nyolc tagú család utazott, rokonlátogatásra mentek, ha jól érttem. A családfőhöz. Rám se néztek, én meg nem szólaltam. Mi már régen nem szólnuk semmiért. Legutóbb akkor tettük, mikor ugatott a kutya, mert éjszaka besurrantak a kertbe. Ha kértek volna egy kis gyümölcsöt, adtam volna, pedig nem sok maradt, elvitte a fagy. Még meg is fenyegettek, ha szólni merünk valakinek, bajunk eshet. Mi már nem akarunk bajt.

Egy valamit viszont nem szeretünk. Ha hülyének néznek bennünket. Több mint tíz éve az utcánkban egy kiló liszttel és egy zacskó krumplival akarták megvásárolni a szavazatunkat. Ma fölhívnak telefonon. Azt nem tudom, mit akarnak mondani, mert ilyenkor mindig letesszük a kagylót. A híradóban aztán hallottam. Jót neveltünk. A feleségem másnap hozott a patikából egy üveg szájfertőtlenítő oldatot. Szennyvíz ellen nagyon hatásos. Mert az folyik a szánkából. Pláne, ha televíziót nézünk.

Olyanok is kardoskodnak most a jogainkért, szólalnak föl a sérelmeink okán, akik elvették egy havi nyugdíjunkat. Akik szerint annyit érünk, amennyi pénzünk van. Akiknek addig vagyunk fontosak, amíg elballagunk a szavazófülkékhez. Volt, hogy fölajánlottak egy ezrest, ha lefotózzuk, hogy az ő jelöltjükre szavaztunk. Mondtam nekik, hogy sajnós a vezetékes telefonom erre nem igazán alkalmas. Attól még, hogy idősek vagyunk, ostobák nem. Mi már megértünk ezt-azt, próbáltak beszervezni besúgónak, párttagnak, nem sikerült. Sokan vannak, akiket igen, nyilván ők most is könnyebben befolyásolhatók. De a nyugdíjasok nagy része nem olyan, mint a napraforgó. Nem kell megmondani nekünk, hogy kinek a neve mellé tegyük a jelet.

Tudjuk, hogy melyik újságban, melyik televízióban mikor hazudnak, és azt is átlátjuk, hogy miért. És úgy egyáltalán: hagyjanak minket békén. Mi nem fogunk sípolni, ordibálni, paradicsomot dobálni, ezt meghagyjuk a fiataloknak. Szavazni azért majd elsétálunk, de ne próbáljanak megvesztegetni egy kiló liszttel vagy telefonhívásokkal. Próbáljanak meg példát mutatni tisztességes, becsületes politizálással, értelmes vitákkal a televízióban, s tegyék félre a gőgös pökhendiséget. Akkor az x is ott lesz a kis körben...

Farkas Nándor

EGYETEM ÓZDON

RÉGI ÁLOM VÁLT VALÓRA A KIHELYEZETT TAGOZATTAL

„Szellemi értelemben mindnyájan abból élünk, amit mások adtak nekünk. Magában az emberben kell meglennie a jó és a gondolat fűtőanyagának, hogy legyen, ami tüzet fog bennünk. De ahhoz, hogy a láng föllobbanjon, külső, más embertől származó szikra, egy nemes gondolat és nemes befolyás szükséges. Gyakran azután a mi saját lángunk is segít meggyújtani másokét – és erről esetleg nem is tudunk.”

Albert Schweitzer

Ezekkel a nemes gondolatokkal köszöntötték azokat, akik szeptember 6-án jelen voltak azon az ünnepélyes tanévnyitón, amelyet a Tiszti Kaszinó tükörtermében tartottak, a Miskolci Egyetem Ózdi Kihelyezett Tagozatán. Összesen húsz hallgató kezdte meg tanulmányait a 2017/2018-as tanévben, akik közül hárman a határon túlról érkeztek. Öten anyagmérnöki, tizenöten pedig szociális munkás szakon tanulnak majd a Tiszti Kaszinó és a MaNDA épületében.

Az elsők a tükörteremben ünnepélyes fogadalmat tettek, ami után a karok dékánjai fogadták hallgatókká őket. Ezután Janiczak Dávid polgármester jelképes ajándékot adott át az egyetemistáknak, majd a Kaszinó bejáratánál folytatódott a program. Az ünnepet az ÓMI Zenész Színház legifjabb tehetségének, Rási Zorka Pannának a csilingelő éneke koronázta meg. Az épület előtt a városi és egyetemi együttműködést is szimbolizálva, a rektor és Ózd város polgármestere avatta fel azt a homlokzatra helyezett intézményi névtáblát, amelyen ez áll: „MISKOLCI EGYETEM ÓZDI KIHELYEZETT TAGOZATA”.

Részletek a köszöntő beszédekből:

DR. HABIL. HORVÁTH ZITA
felsőoktatásért felelős helyettes államtitkár

(...) Hosszú idővel ezelőtt kezdtünk el azon gondolkodni, hogy Borsod-Abaúj-Zemplén számára rendkívül fontos lenne, hogy Ózdon felsőoktatás induljon. Valamennyien tudjuk, hogy egy város fejlődése, szellemi élete, gazdasági élete akkor tud igazából erőssé válni, hogyha az oktatás erős, erős a köznevelés, és erős a felsőoktatás. Ózdon régóta vágyott cél volt, hogy valamifajta felsőoktatás elinduljon. (...) Mind a kormánynak, mind a megyének, mind pedig az egyetemnek az a célja és küldetése, hogy itt képzett szakembereket neveljen.

Értelmiségi utánpótlást biztosítson annak érdekében, hogy – ez az egyébként gyönyörű és történelmi, kulturális múlttal rendelkező megye ismét visszanyerje azt a szerepét, ami valamikor volt a történelemben. Sajnos a rendszerváltozás után számtalan gonddal találkozunk, a népesség egy része elhagyta a térségünket. (...) Ennek a folyamatnak a megállítása azt hiszem, hogy nemcsak feladatunk, hanem kötelességünk is. Ennek, ha nem is egyetlen, de legalábbis fontos lépése, hogy a felsőoktatást minél szélesebb körben, ebben a megyében tudjuk működtetni. (...)

Azt tudom elmondani saját tapasztalatból, hogy a Miskolci Egyetem az egyik legjobb felsőoktatási intézmény Magyarországon. Nagyon jó itt hallgatónak lenni és az itt megszerzett diploma lehetőséget kínál az önök számára. Tanuljanak, hiszen elsősorban azért vannak itt, és élvezzék mindazokat az előnyöket, amelyek a hallgatói léttel együtt járnak. Szórakozzanak, ismerjék meg a selmeci hagyományokat. Egy dolgot azonban ne felejtsek el: az, hogy lesz a kezükben egy diploma, hogy értelmiségivé válnak, az nemcsak egy privilégium, hanem egy kötelesség is. Kötelesség és felelősség a szellemi elithez tartozni. Értelmiséginek lenni az azt is jelenti, hogy társadalmi felelősséget kell vállalni városunkért, munkahelyünkért, és országunkért. (...)

RIZ GÁBOR

országgyűlési képviselő, miniszteri biztos

Megilletődött vagyok, mert egy húszéves álom beteljesülésénél állhatok. Körülbelül 20 éve fogant meg a gondolat, hogy Ózd városa és a térség, annak gazdasága akkor maradhat fenn hosszútávon, hogyha a szakembereket nem messze távolban, hanem helyben képezzük. Középkolai és felsőoktatási szinten is. Azok a fiatalok, akik kötődnek ehhez a városhoz, könnyebb szívvel maradnak itt, mint azok, akiket messziről tudunk idecsábítani. Szép ez a város, mi tudjuk, mások meg vegyék észre. Jó itt lenni.

PROF. DR. TORMA ANDRÁS

a Miskolci Egyetem rektora

(..) Öröm és megtiszteltetés Torma András számára, hogy itt lehet önök között, és az egyetem rektoraként üdvözölheti önöket. Kedves elsőévesek, tűzolás nélkül állíthatom, hogy a Miskolci Egyetem és az önök számára is természetesen egy jelentős mérföldkőnél vagyunk. A Miskolci Egyetem azért, mert Magyarországon az elsők között indít kihelyezett képzést, önök pedig azért, mert felvételt nyertek Magyarország egyik legjobb, legszebb felsőoktatási intézményébe. Az egyetem elkezdésével önök előtt egy teljesen új

JANICZAK DÁVID

Ózd város polgármestere

1522-ben ezen a napon ért vissza spanyol kikötőjébe Magellán Viktória nevű hajója. Ez a hajó körbeutazta a Földet. Gondoljanak bele, akkor utazta körbe a Földet, amikor tengeri szörnyektől félték. Sokan még azt is sejtették, hogy a Föld lapos, és ha a végére érnek, leesnek a semmibe. Micsoda bátorság kellett azoknak a tengerészeknek, első tengerészeknek, akik felszálltak a hajóra és bíztak a kapitányban! Micsoda bátorság kellett önöknek is, tisztelt első tengerészeink, hogy felszálljanak arra a hajóra, aminek a kapitánya a Miskolci Egyetem! Ti, az ózdi felsőoktatás első tengerészeiként nagyon szép feladatot vállaltatok. De ez embert próbáló is, elsőnek lenni nehéz, bár mégis emlékezetes. Ti úgy jelentkeztetek egy Ózdon induló kihelyezett képzésre, hogy nem volt előttek követendő példa. Ez hatalmas bátorságról tesz tanúbizonyságot és a ti nevetek fog megmaradni, ez lesz az igazán emlékezetes. Kik voltak azok a tanulók, akiknek köszönhetően Ózdon elindulhatott a felsőoktatás. (...) Ezen, a város számára nagyon fontos alkalommal mindenképpen tudnotok kell arról, hogy nemcsak az egyetem, nemcsak a magyar állam, nemcsak Ózd városa, hanem már a leendő munkáltatóitok is azon dolgoztak az előző években, hogy belőletek jól képzett kiművelt emberfők szülessenek. Innentől azonban rajtatok az egyetem, a munkáltatók és a város szerepe is. A ti felelősségeitek lesz az, hogy megálljátok-e majd a helyeteket eme nagy múltú, neves egyetemnek a képzésein. Nagy nap ez a mai. Ózd város szerepe innentől kezdve Magyarország térképén megváltozik. Egyetemi felsőoktatási pontként jelölik máttól Ózdot. Ugy gondolom, hogy ez hatalmas öröm a város lakóinak, hallgatóknak és mindazoknak, akik erőt nem sajnálva rengeteg munkát tettek bele, hogy ma itt lehessünk ebben a gyönyörű teremben. Ugy gondolom, amennyiben a továbbiakban az állam, az egyetem, a város és a diákok megerősítik azt a szándékukat, hogy az ózdi felsőoktatásért tegyenek, úgy nagyon szép jövő áll a város előtt. Újabb szakok indulhatnak, újabb diákok kapnak lehetőséget, hogy Ózdon legyenek a Miskolci Egyetem hallgatói. Ami szintén nagyon fontos, új lehetőséget kapnak azok az Ózd és térségbeli vállalkozások is, akik kiművelt emberfőket keresnek. Olyan kiművelt emberfőket kaphatnak, akik ideköthetnek, ebben a térségben élnek. Ezért minden évben új hajót indít a kapitány. (...) Tudom azt, hogy hányan, hány munkaórát szántak arra, hogy önök, kedves hallgatók a legjobb körülmények között kezdhessék meg ezt a tanévet a Miskolci Egyetem hallgatójaként. Mélyről jövő, rengeteg erőt, hatalmas kitarást és nyitott elmét kívánok nektek, ahhoz, hogy ezen a hajón végigutazzatok a célotok felé. Vigyázzatok a hajóra ti is, társaitok is, amennyiben tudtok, jelezzétek, hogy valóban egy olyan úton indultok el az élet tengerén, ami célhoz vezet.

Bukovinszky Zsolt

Itthon tart ez a város és egyre többeket fog majd vissza is vonzani, én ebben hiszek és bízom. Önök az első fecskék ezen az úton. Azt kérem a most elsőévesektől: maradjanak itthon, vigyék el a jó hírért a Miskolci Egyetemnek, az ózdi kihelyezett képzésnek. (...) Büszkéek lehetnek, hogy ide járhatnak, itt megfelelő körülmények lesznek ahhoz, hogy minden tudást meg tudjanak szerezni. Rektor úr arról erősített meg, hogy az egyetem ugyanazt a szintű képzést fogja nyújtani itt helyben, mint amit bent, a központi épületében. Semmiben nem fognak csorbát szenvedni. Önök úttörők egy olyan úton, amelyen szeretnénk továbbmenni. Ennek a városnak és a térségnek arra van szüksége, hogy sokan kiművelt emberfők legyenek. Mert akkor, és csak akkor tud helyben a gazdaság erősödni, fejlődni, ha önök itt vannak, és itt is maradnak. (...) A húszéves álom egy olyan fejezetéhez ért, amikor nappali tagozatos, egyetemi képzés valósul meg. Nem már levelezőn csak, hanem nappali tagozaton. Ez egy minőségi váltás. Ehhez külön köszönöm a Kormány segítségét, hogy felismerete azt, hogy Ózdon nem a klasszikus közösségi főiskolai modell, hanem az egyetemi kihelyezett képzés az, ami megfelelő karaktert és megfelelő lehetőséget biztosít a hosszú távú fenntartáshoz. Köszönöm az egyetem vezetésének, hogy partner volt ehhez, hogy Ózd újra és újra a bizalmában tudott maradni. Köszönet a cégeknek, akik bíznak bennünk, bíznak abban, hogy megfelelő felkészültségű műszaki szakembert fog majd az egyetem számukra kibocsátani. És bízom azokban a szülőkből, akik egyre többen fogják felismerni, hogy gyermekük jó helyen van itthon, közel van hozzájuk, még négy-öt évet velük tölt. (...)

világ nyilván ki, ami sokkal szabadabb lesz, sokkal színesebb lesz, sokkal munkával teltebb lesz, mint amit eddig éltek. Hitem szerint a Miskolci Egyetemhez tartozni, a Miskolci Egyetem polgárává válni hallgatóként kiváltság. A Miskolci Egyetem büszke a múltjára és folyamatos megújulásának köszönhetően bizakodva tekint a jövőbe. (...) Hét karon és egy intézményben folytatunk képzést, tízezer hallgatót képezünk. A Miskolci Egyetemről el kell, hogy mondjam, önmagunkat sokkal többként, sokkal másként definiáljuk, mint csak egy átlagos magyar felsőoktatási intézmény, egy diplomagyár. A Miskolci Egyetem ugyanis azt tételezi magáról, hogy küldetése van, Felső Magyarországot szellemi kúszárzó központja. Sokkal több vagyunk tehát, mint egy közönséges felsőoktatási intézmény. Ráadásul olyan intézmény vagyunk, amelyet nem érintett az a hatalmas változássorozat, ami végigsöpört a magyar felsőoktatáson. (...) 2014-től minden évben több hallgatót veszünk fel, mint az előző évben. Ez azért nagyon nagy szó, mert Magyarországon, mint ismeretes, demográfiai hullámvölgy felé halad. (...) Az idén 2700 első hallgató kezd meg az egyetemen tanulmányait, köztük önök is, kedves első hallgatóim. Tudniuk kell, hogy a Miskolci Egyetem az elmúlt évtizedekben jelentősen átalakult. Elsősorban az európai uniós forrásoknak köszönhetően. (...) Ózd és Miskolc készen áll arra, hogy önöket fogadja. Azt kívánom, hogy érezzék jól magukat a Miskolci Egyetem hallgatójaként. (...)

”

„A KULTURÁLIS

MÁMOR”

ÖRÖK IDEJŰ SZOLGÁLATÁBAN

„Sarkcsillagom... mindig az a lélekemelő gondolat, hogy az állami és nemzeti egységünk előfeltételét a kulturális intézményekben, a hazafias érzésekben, a közös törekvésekben és eszményekben összeforrott magyar nemzeti kultúra képezi” – fogalmazott Wlassics Gyula kultuszminister egyik 1899. évi parlamenti beszédében. A 100 évvel később róla elnevezett magyarországi díj nem véletlenül azoknak a közművelődésben dolgozó szakembereknek adományozható állami kitüntetéssé vált, akik az iskolán kívüli művelődésben elméleti tevékenységükkel, új módszerek kidolgozásával és alkalmazásával kiemelkedő eredménnyel szolgálták a korszerű művelődést, a kultúra és a művészi ízlés fejlesztését. Az idén 10 éves Ózdi Művelődési Intézmények „felépítése” joggal tekinthető ilyennek, a kitüntetés egyik tulajdonosa, Pappné Szalka Magdolna pedig e célkitűzés méltóképpen elismert követőjének.

Nem véletlenül alakul ez így. Az ÓMI igazgatójának szakmai életútja több helyszínen, de mégis azonos értékrend mentén mozgott. Mai napig vallja, hogy a kultúra mindaz egy ember életében, amelynek értelmében hinni szükséges, amely használható, és amely segít az egyéneknek megtalálni helyüket, szerepüket, tevékenységüket az életben. A kultúráközvetítő szakember által nyújtott „kulturális mámor” pedig olyan közeg, amely boldoggá és kiegyensúlyozottá teheti a fiatalokat, akik hisznek valamiben, tesznek érte és számos sikerélmény éri őket. Fiatalnak lenni pedig más volt korábban. Az érettségi utáni évek a mai Gábor Áron Szakképző Iskola könyvtárában, majd az Ózdi Népművelési Intézmények akkori vezetője, György Józsefné Ica néni által felvéve már a hivatástudat gondolata körvonalazódni látszott: „könyvtáros akarok lenni!”

...és lett is, sőt, több is annál. Más világ egy-egy mozaikdarabja villan fel előttem. Az Olvasó mai Mizerák István termében

működő központ, s a fiókkönyvtárak Táblában, Várkonyon, Csépanyon... Milyen lehetett ott dolgozni és kikkel? A válaszokban letűnt időszak nosztalgikus képei sorakoznak: egy szeneskályhás szobában mesélni gyerekeknek Táblában, egy-egy alkalmanként érkező új könyvcsomag

illatának élménye, a könyvtár használatának érdeklődésre számot tartó tanítása, az olvasás szeretete apróságoknak tűnik, mégis egy életpálya ma is meghatározó mozzanatai. – „Gimnazistaként a mai Október 23. téren mi megbeszéltük barátnőimmel az olvasott élményeinket... de ma, nincsenek igazi beszélgetések, a szavak varázsa eltűnőben van” – mondja kissé keserűen az igazgatónő. Szavaiban a hazai kultúra egyik alappillére, a magyar nyelv szókinccse iránti aggodás is megjelenik és nem véletlenül. Egy 2010 végén, az Országos Széchényi Könyvtárban ismertetett kutatásból az derül ki, hogy Magyarország lakosságának egy igen jelentős hányada gyakorlatilag sosem vesz a kezébe könyvet. A mai

világunkat meghatározó „információ robbanás” ugyanakkor sok negatív, közösségromboló következménnyel jár: befelé forduló, otthon számítógép előtt minden információt elérő, egymással is chateléssel kommunikáló emberré vál(t)unk, a technika vívmányaival bekövetkező „kom-

fortizálódás” pedig személytelen is egyben. Pappné Szalka Magdolna több mint 20 évet töltött Borsodnádásdon (1983–2004), ahol az emberközelség saját pályáját formáló erőként hatott. – „Volt, hogy a telepi gyerekeknek még volt 20 perc a busz indulásáig és bejöttek a könyvtárba hozzám olvasni, vagy segíteni. És az ifjúsági klubok világa: a közös játékok, találkozók felejthetetlenek a számomra, holott később kultúrházvezetőként a munka reggeltől estig tartott” – mondja és szemében szinte életszerű módon felidézve látni azt a közeget, amelyben igazi élmény lehetett dolgozni. Nem úgy tűnik nekem, hogy az internet távolságokat leküzdeni képes annyira hiányzott volna innen, világhálója pedig örömtelibb

lenne ezeknél a valódi társas kapcsolatoknál. Ez a két évtized erőt adott a folytatáshoz is.

2004-ben új kihívásként kérték fel a Városi Művelődési Központ vezetésére, így az

őzdi lány visszakérült szülővárosába. 2007-ben aztán átadásra került megújult formájában az azóta is működő Őzdi Művelődési Intézmények, amelynek igazgatója a mai napig. Az új kihívás új, összetettebb feladatokat hozott számára, azonban a szakmája szerinti hitét, a munka tisztességének követelményét, a mindenkori városvezetés és saját intézménye iránti lojalitását követve megállta a helyét. Számára az Olvasó patinás épülete jelkép a múltból, ezáltal érzelmi kötődés is.

„Áru-e a kultúra?” – emlékszik az 1980-as évek egyik vitájára az igazgatónő. Eltűnődve én adok kérdésére választ. Az anyagi vonzat a tömegigényhez kell, hogy igazod-

jon. Az igényes műsorok igényes rétegekhez szólnak, a helyi társadalom jelentős átalakulásával viszont ezekből rétegműfajok képződtek, immár kisebb csoportközöntséghez szólva. Nem mindent tud így az ŐMI sem vállalni, hiszen a gazdasági szempontok korántsem mellékesek – veszi át ismét a szót. Pappné Szalka Magdolna mégsem adja fel egyik fő elvét: a hagyományok és az innováció közös mezgyéjén haladva kell tevékenykedni, hiszen múltunkat megőrizve szükséges saját korunk megújuló igényeit követni. Ebben van az igazi kihívás, azonban a lendület most is érezhető, nem véletlenül: egész munkássága erről szól.

A közösségek szerepéről szólva ismét egy társadalmi problémát feszegetünk megál-

lapítva, hogy azok a fiatalok, akik között és közösségük irányába kialakult egy erős kötelék, ma is visszajárnak, s nem fordítanak hátat a városnak. „Csak partnerekkel tudunk együttműködni!” – szól az újabb határozott intelem. – Az ŐMI számos csoportja közül a hip-hop-, vagy a néptáncosok dinamikus fejlődése igazán szembetűnő lehet, a több elismerést eddig begyűjtő Őzdi Zenés Színház pedig számos egykori növendékének jelentett „ugródeszkát” a művészeti világban érvényesülni. Talán azért, mert ezek a fiatalok helyben tudták a kultúra bármely területén tevékenykedve megtanulni az igazi értékeket, rendet tenni önmagukban és környezetükben, képesek az önismeretre, toleranciára és egyfajta „köteléket” teremtve a közösségben gondolkodásra.

A munka mára beérett: 2005-ben Borsodnádásdért önkormányzati kitüntetés, 2010-ben, miniszteri elismerésként az említett Wlassics Gyula-díj, 2013-ban Őzd városért kitüntető cím, hogy csak a fontosabbakat említsük. A kultúra szakembere mégsem lehet elégedett: fenntarthatók-e az igazi értékek, vagy átalakulnak teljesen? Lesz még a könyvolvasásnak újabb reneszánsza, az igényes színházi előadásoknak és színpadi produkcióknak családokat megmozgató vonzereje, a tudományos és művészeti kiállításoknak, bemutatóknak népesebb látogatottsága, ahol emberek személyesen és közösen egyúttelhetnek és művelődhetnek?

A csaknem 40 éve elhunyt költő, Nagy László a vele készített utolsó televíziós interjúban, 1975-ben Kormos István kérdésére – mit üzenne a száz vagy ötszáz év múlva élőknek? – ezt válaszolta, féltve a klasszikus irodalmi és újságírói műfajok fennmaradását: „Ha lesz emberi arcuk egyáltalán, akkor csókolom őket.” Az emberi arcunk megőrzése a helyi társadalom fennmaradása szempontjából is fontos, hiszen az egyén közösségben él, az egymással való kommunikálás, művelődés és társas együttlét ennek záloga. Ezért a jövőben is sokat kell tenni erre képzett, lakóhelyéhez is kötődő embereknek... ha lesznek ilyenek.

Alabán Péter

„NEM LESZ MÁR UGYANAZ A NAP SOSEM...”

Hooligans

Egy őszülő halántékú férfi ült velem szemben. Maga elé nézett. Mérheterlen fájdalom láttam az arcán. Sírt. Megvígasztalhatatlanul. Néhány méterre tőle egy anya. Ő bizonyosan nem érzékelt semmit a verőfényes szeptemberi napsütésből, a tengernyi vörös rózsából, a fekete ruhás alakokból, akik távolról figyelték őket. Az ő szíve már korábban meghasadt. Annak az embernek fogta a kezét, aki szeretetről és megbocsátásról beszélt, s aki végérvényesen kimondta: eljött a búcsú perce.

Egy héttel korábban még minden más volt. Megfőzte az ebédet, talán nézett valami sorozatot a tévében, majd egy csókot nyomott a lánya homlokára, aki bulizni indult, mert hát szombaton howá készülődne egy fiatal. Várják a barátok, a szerelem, csalogat a vérpezsdítő zene és a tánc. Nem hajnalig, csak este tízig. Ő addig majd vár. Egy anya csak akkor alszik el, ha már hazaért a gyereke. Addig soha.

A nádásdi hegyoldalon egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. Rokonok, barátok, tanárok vagy csak ismerősök álltak némán. Ekkor még zűrzavar volt a fejekben. Nem lehetett tudni pontosan, hogy mi is történt. Hogyan történt. Kiderül-e valaha a teljes igazság. A hátsó úton mentem föl, majd megálltam a sírok között. Előttem nem állt senki. Akkor vettem észre a magába roskadt, őszülő halántékú férfit. Tíz lépésnyire ült tőlem. Ha fölnézett, éppen engem látott. Lehetetlenül éreztem magam. Legszívesebben futottam volna. Mindegy, hogy hová, csak el. Arra gondoltam, hogy nincs jogom bepillantani a magányába. De földbe gyökerezett a lábam.

Kettőnk között, valami asztal félén egy vakítóan fehér, fából készült tárgy hevert. Az elején egy Hooligans-fotó, az oldalán arany fogantyúk díszítették. A feliratot nem láttam. Ő igen. Egy méterre volt tőle. A szívet vasmarokkal szorító mondat. A kislánya neve és az, hogy élt 17 évet. Akik ismerték, imádták. Mert aranyból volt a szíve. Ezt mondta az öt búcsúztató, fekete ruhás férfi, akit csak keresztapjának hívott. Csengét nem ismertem. A fotóit és néhány videót láttam, miután megtörtént a tragédia. Olyan szép, elbűvölő és bolondkás lehetett, mint az én lányaim. Es ez a két meggyötört ember ugyanúgy szerette, mint én az enyéimet. Akik majd néhány év múlva szintén elindulnak a haverokkal szórakozni az őzdi éjszakába.

Az őszülő halántékú férfit a szertartás vége felé a nagyobb lányok támogatták. A hangfalakból a kislányát hallotta énekelni. Hallelujah. Beleborzongtam. Bárcsak előlépett volna a ravatalozóból, hófehér ruhában, mikrofonnal a kezében. Hogy az egész csak egy rossz álom. De nem. Csak a rokonok zokogása maradt az elhalkuló zene után.

Aztán elindultak a nagy, hófehér tárgyakkal fölfelé, a lépcsőkhöz. Mintha a mennyországba indultak volna. Utolsó útján könnyes szemű rokonok, barátok, ismerősök, diáktársak és tanárok kísérték. Érezni lehetett a feszültséget. Egy kolléga – a tanulók elmondása szerint – méltatlannak bizonyult a pedagógus névre. Lehet bármilyen tanár, pedagógus már sosem lesz. Amit nem lehet megtanulni az egyetemen, könyvekből, azt emberségnek hívják. Lehet, hogy ő sem tudta feldolgozni a hírt. Nem tudott mit kezdeni harminc, könnyes szemű gyerek-emberrel. A feldúlt szülők összefogtak. A bili kiborult. Ami benne maradt, az már az iskola jó hírére mocskolja.

Este a lányaim írtak face-en. Hogy máshogy. Nem tanultak ma. Majd holnap. Játsoztak, tévéztek, musicalliztek (vagy mi). Ma nem volt kedvem megdorgálni őket. A tanulásnál olykor vannak fontosabb dolgok is.

Egészségesek. Élnek...

Farkas Nándor

„EMBERKÉNT AZ EMBEREKKEK, AZ EMBEREKÉRT...”

SZŐKE GÁBOR PLÉBÁNOS

Nem mindennapi pap, igazi egyéniség, aki sajátos stílust képviselve tudja megszólítani a környezetében élőket. Elhivatottság, alázat és tenni akarás jellemzi Szőke Gábor plébánost, aki két évvel ezelőtt érkezett Ózdra. Hat egyházközség életét irányítja, két iskolában tevékenykedik, gyakran telnek rohanással a mindennapjai, mégis úgy érzi, hogy jó helyen van...

–Gábor atya, papi életednek mely állomásai vezettek el téged hozzánk?

– Egy évet szolgáltam Vizsolyban, Sárospatakon ötöt, Miskolcon négyet, Tolcsván pedig hetet és most már a harmadik évemet kezdem el Ózdon. 2015 júliusában jöttem ide kétségekkel telve a városról alkotott országos közvélemény miatt. Volt olyan paptársam, aki felhívott, mondván „Téged ennyire utálnak Egerben, hogy pont Ózdra helyeztek?” Ez is arról árulkodik, hogy egyházi szinten sem jó a város megítélése.

–Egy pap tisztában van a ténnyel, hogy nem lehet tudni, hol meddig maradhat. Mennyire viseltek meg téged az áthelyezések?

– Az első nagy törés akkor következett be, amikor elhelyeztek Sárospatakról Miskolcra. Nagyon jó ifjúsági és egyházközséget hagytam ott. A református gimnázium hittan tanárként szabad kezet kaptam az ifjúság nevelésében és nagyon jó kollegiális kapcsolatban voltam a plébánosommal. Tudtam, hogy nem örökös a tolcsvai létem sem, mégis kemény volt, amikor Ózdra helyeztek. Tolcsván ugyan nehezen fogadták el azt a stílust amit én képviselek, viszont nagyon jól együtt tudtunk dolgozni.

Fotó: Varga István

Kialakultak felnőtt és ifjúsági közösségek és ezt nagyon fájó otthagyni. Mindent előlről kellett kezdeni, bedolgozni magamat egy újabb közösségbe, elfogadtatni magamat, a stílusomat és ez nem volt egyszerű.

– A Széchenyi István Katolikus Gimnáziumban és Szakgimnáziumban, valamint a Hanganyi Általános Iskolában is jelen vagy. Milyen tevékenységet folytatsz a ezekben az oktatási intézményekben?

– A SZIKSZI iskolalelkészeként nagyon jól érzem magam. Nincs hittanórák és ez óriási szabadságot ad arra, hogy a szó klasszikus értelmében lelki pásztor legyek

az iskola közösségének. Ezáltal sokkal inkább a diákok és tanárok rendelkezésére állhatok bármilyen problémával fordulnak is hozzám. Bemegyek osztályfőnöki órákra is és megkérdem tőlük, hogy miről szeretnének hallani. A szünetekben osztályról osztályra járva bandázok velük, megállítanak a folyosón csapatostól és persze négy szemközti beszélgetések is vannak. A SZIKSZI-n kívül a hangonyi iskolában is jelen vagyok. A tanévkezdés péntekje óta úgy érzem, hogy egy 10 hónap után tartó wellness vár rám, egyszerre két üdülőközpontba kaptam ajándék bérletet.

– A megszokotthoz képest más papi stílust képviselsz. Az emberek hogyan viszonyulnak ehhez?

– Fontosnak érzem, hogy ne csak a papi, hanem az emberi oldalamat is megmutassam a környezetemben élőknek. A liturgiákon sem öltök magamra egyházas maszkot sem hanghordozásban, sem öltözködésben. A hétköznapokon sem csak papi civilben lehetek az egyház képviselője. Nem a ruha teszi az embert, hanem az a lelkiület, amit képvisel. Azt vallom, hogy emberként az emberek között, az emberekért kell cselekedni.

Fotó: Varga István

Fotó: Varga István

– Hogyan bírod szellemileg és fizikailag ezt a felfokozott tempót és mi segít abban, hogy össze tudd egyeztetni a papi hivatással járó teendőidet?

– A pozitív hozzáállás meghatározó és mindig segíteni is tud. Van hat egyházközségem; az egyikben felújítás előtt vagyunk, a másikban utána, elszámolások, műemlékvédelmi csaták, értékvédelem, plusz a két iskola, ehhez jönnek még a temetések, az esketések és az egyéb papi teendők. Mindig arra koncentrálok, amit éppen csinállok, és nem stresszelek azon, hogy mi után mi jön. A jelen pillanat megélése felszabadít, és ez a lelki hozzáállás erőt ad. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy soha nem vagyok mélyponton és nincsenek nehézségeim. Ilyenkor nagyon jó a futás, az úszás és ott van négy lábú társam, Füles kutyám.

Előfordul, hogy kimegyek vele a domaházi hegy tetejére és ott kiordítom magamból a feszültséget. Én is szoktam bosszankodni, de a jó öreg jezsuita atyáktól megtanultam, hogyan reflektáljak önmagamra, a bennem dúló érzésekre. Kialakítottam a saját önvédelmi rendszeremet, de időközönként kell külső segítség nekünk papoknak is. Lelki vezetőmnak mondom el a kínjaimat-bajaimat, hiszen ő kívülről lát engem. Ez azért fontos, hogy ne tévedjek el. Egy segítő szakmájú ember is kerülhet kiégettség közeli állapotba. Az előző szolgálati helyemen ezt konkrétan meg is éltem. Egy hétre elvonultam egy kolostorba, teljes szilenciumba éltem, elzárkózva a világtól és napi 2 órát beszélgettem a lelki vezetőmmel. Pásztor mellett van egy kis hétvégi házuk a Mátrában, puritán közegben, ahol áram van, de víz nincs, és szomszédok sem.

Fotó: Varga István

Viszont ott az erdő, ahol pihenek, töltekeznek a csendből és a természetből.

– Időközben nagybácsi lettél. Hogyan éled ezt meg?

– Ezt az élményt is beleépítem a lelkipásztori életembe, főleg a jegyesekkel való foglalkozásokon és úgy érzem, hitelesebb lettem ezáltal. Nagyon sokat beszélgettünk a húgommal a várandóssága 9 hónapja alatt, amióta pedig Lőrinc megszületett még intenzívebben látom, hogy egy kisbaba milyen nagy csoda. Dajkálom őt, játszom vele és „csekkolom” hogy milyen erős az ősbizalmi kapcsolat az unokaöcsém és az anyja között. Igazolva látom azt, amit családpszichológiából elméleti síkon tanultam és ez tényleg működik.

– Őzd milyen szerepet tölt be az eddigi állomáshelyeid közt?

– Nem tudom, hogy mennyi ideig leszek Ózdon, mennyi időt ad számomra a főpásztor itt tevékenykedni. Bízom benne, hogy hosszabb kifutású lesz ez a dolog, mint az elmúlt szolgálati helyeimen. Talán éppen az említett iskolák miatt. Olyan oktatási intézményekről beszélünk, amelyeket az egyház vett át és valamilyen lelkiséget kell kialakítani ezeken a helyszíneken. Ebből a szempontból lelkipásztori utamnak nagyon fontos szerepe lesz az őzdi ittlétem. Egy épületnél is az alap a legfontosabb, hogy statikailag jó legyen. Az iskolákban az alapok lerakása az én feladatom. Egy olyan külületet kell átadnom és megtanítanom a diákoknak és a kollégáknak, amelyre az utódok majd építhet, illetve folytathatja mindazt, amit én most elkezdtem. Itt senki sem mondja, hogy „nálunk ez eddig nem így volt”. Ilyen nincs, itt mi alakítjuk ki közösen az iskola lelkiségét, ami élhető és emberközelű, ezt pedig nagyon élvezem...

Kovács Krisztina

SZEPTEMBER VÉGÉN...

A mai nap volt egy kis sikerélménye. Egy hónapja még félt kicsit a tanév eleji értekezleten, tisztában volt vele, hogy most ő lesz a soros, hosszú idő után visszatért az a szokás, hogy a végzős osztályfőnököknek kell „színpadra vinni” az október 23-ai műsort. Meggyőződése volt, hogy az általános iskolások nem igazán értenek az egészsből semmit, még a nyolcadikosok sem.

A március 15. az más. Ott lehet énekelni, táncolni, berendezni a Pilvaxot vagy egyszerűen a legjobb szavaltót beöltöztetni Petőfinek. Amikor ő járt iskolába, '56-ról nemigen tanultak a diákok. Egy őszi rendezvényen találkozott Szakács Alberttel, aki órákon át mesélt az akkori eseményekről. Korábban rendre elolvasta a jegyzeteit a városi lapban, de azon a fórumon úgy érezte, legalább annyival tartozik a hősöknek, hogy utána olvas a témának.

Még van három hét a műsorig. Ma volt az első próba. Tegnap még azt gondolta, nem sok tanuló marad ebéd után az ő kedvéért a könyvtárban. A hiányzókon kívül az egész osztály ott toporgott a folyosón. Azt érezte, hogy nem volt hiábavaló, hogy újszerű megemlékezést gondolt ki. Nagy Imre szemüvegén át bemutatni az eseményeket. Még hozzá sem fogott a forgatókönyvhöz, már tudta, hogy kit akar főhősnek, mégis igyekezett úgy alakítani, mintha a diákok döntötték volna el.

A tanáriban persze megint hallotta, hogy ezek nem alkalmasak színpadi produkcióra, adni kell a kezükbe egy verset, kiállnak félkörbe, s fölolvassák. Kár ebbe feleslegesen energiát fektetni. Bezzeg mikor jutalom járt érte, alig lehetett válogatni a kezek erdejéből. Az utóbbi években mindig ugyanaz a kolléga vállalta a műsorokat, akinek meg abból lett elege, hogy annyit sem mondtak neki, hogy köszönjük. Olyan is volt, hogy a felettese el se ment az iskolai ünnepségre.

Azzal sem értett egyet, mikor korábban kivezényelték a pedagógusokat a városi rendezvényekre, de azzal sem, hogy néhányan soha nem tették tiszteletüket sehol. Ő maga szívesen járt el a Petőfi térre és az Olvasóba, főleg, mióta a város zenés színháza szolgáltatja a műsort. Irigyelte ugyan azt a szervezetséget, profizmust, amit látott, de tősgyökeres őzdként melengette a szívét, hogy nem igazán van az országnak olyan pontja, ahol színvonalasabb műsort láthatnának a magyar emberek.

Ma ő is boldog volt egy kicsit: a szemüveges, visszahúzódó srác elvállalta Nagy Imre szerepét, a renitensekből pedig fegyőr lett, meg is jegyezték, hogy ha fölépül az őzdi börtön, majd oda is elmennek. Azt nem mondták persze, hogy milyen minőségben. Három körül a takarítónő zörgött a kulcscsomóval, hogy lassan menni kéne, de most senki nem mozdult, az utolsó fejezet még hátra volt. Régen tapasztalt ilyet: mikor hazaért, nem levertséget, fásultságot érzett, mint máskor. Hosszasan bámult kifelé a tágra nyitott ablakon, pedig csak házakat látott és néhány járőrelőt az utcán, mégis olyanok látták a tájat, mint Petőfi a koltói kastély ablakából, persze ő szerelmes volt, s gyorsan meg is írta a Szeptember végén című versét...

Farkas Nándor

1	2	3	Z	4	5	6	7	8	9	10	11	M
12				13								
14				15			16					N
17			18			19			20		21	
22				23	24					25		
26			27					28				
		29		30			31	32		33		
34	35		36			37				38		
39												

VÍZSZINTES MEGHATÁROZÁSOK

1. Az ÖVTV szlogenje. **12.** Svájci távirati iroda. **13.** Csomó jelzője. **14.** Előtagként: előtti. **15.** A csont latin neve. **16.** Volt házastárs. **17.** Jelfogó. **19.** A fűfafélék családjának egyike ... vera. **21.** ... acta, irattárba teendő. **22.** Ibsen drámája. **26.** Üres kád! **27.** Szőrmének feldolgozható állatbőr. **28.** A -tlan párja. **30.** Prizma belső! **31.** Segédmunkás röviden. **33.** Kiterjesztés, a kombinatorikus csoportelmélet alapvető konstrukciója [HNN]. **34.** Mértani idomot rajzol. **38.** Dunai sziget ... Kales. **39.** Lapos tetejű, kemény, szalma anyagú fejfedő.

FÜGGŐLEGES MEGHATÁROZÁSOK

1. Friss ismeretek birtokában lévő. **2.** Az ételek, fogások jegyzéke. **3.** Gyümölcskocsonya. **4.** Latin én. **5.** Válaszra ösztönző mondatszó. **6.** Mister rövid. **7.** Itt a mélyben, népies szóval. **8.** Az USA elnöke 1969-1974 között (Richard). **9.** ...-Klux-Klan titkos társaság. **10.** Részeg ... Darvas József színműve. **11.** Tanzánia internetes kódja. **18.** Éppen. **19.** Havasi legelő. **20.** Műsoros rendezvény. **21.** Füzet elintéznivalók feljegyzésére. **23.** Augusztusi női név. **24.** A Jedi lovagok kardja. **25.** Rajong érte. **29.** ... gratia , isten kegyelméből. **31.** A H hang. **32.** Hidegkúti Nándor Stadion csapata. **35.** Utolsó az ábécében. **36.** A vérnyomás jele. **37.** Szeged határai!

BEKÜLDENDŐ A SZERKESZTŐSÉG CÍMÉRE (3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2., E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU), vagy bedobható az épület bejáratánál elhelyezett postaládába a vízszintes 1. sor megfejtése. Beküldési határidő: október 12. (csütörtök). A borítékra, vagy a levelezőlapra kérjük ráírni: keresztjejtvény. A helyes megfejtést beküldők egyike értékes ajándécsomagot kap. A nyeremény átvehető szerkesztőségünkben, munkanapokon 8-16 óra között. Az 4. számban megjelent rejtvény helyes megfejtése: Startpogram Iroda. Helyi értékeket teremtünk. Nyertes: Németh Attila, Ózd. Gratulálunk!

IMPRESSZUM

VISSZHANG
ÓZDI MAGAZIN

ISSN 2559-947X / VISSZHANG ÓZDI MAGAZIN / MEGJENIK MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZERDÁJÁN, 15.000 PÉLDÁNYBAN / KIADÓ ÉS SZERKESZTŐSÉG: 3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2. / TEL.: 48/572-114, E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU
KIADJA AZ ÓZDI KOMMUNIKÁCIÓS NONPROFIT KFT.
FELELŐS KIADÓ: A KFT. ÜGYZETŐJE / FŐSZERKESZTŐ: BUKOVINSZKY ZSOLT (BUKOVINSZKY@OZDIMEDIA.HU) / DESIGN: MÁTÉ ISTVÁN
NYOMDA: PHARMA PRESS NYOMDAIPARI KFT.

NŐI LAPOZÓ – RECEPTEK A NŐI LÉLEKHEZ, NEMCSAK FÉRFIAKNAK

Én még elevenen emlékszem gyerekkorom egyik meghatározó dalára, ahogyan megbűvöltem ültem a fekete-fehér tévé előtt és bámultam a zenés tévészínház műsorát: a lányok, a lányok a lányok angyalok, a férfiakkal csak komédiáznak...

A szmokingos pali meg szemmel láthatóan is spicces volt, de széles vigyorral kergette a csinosabbnál csinosabb táncosnóket, a primás meg húzta neki a nótáját, mindenki boldog volt, még a szomorú főhős és főhősnő is, akik egyébként rendszeren megleckéztették egymást, de végül boldogok lettek. Túl az Óperencián. Egy olyan világban, ahol a nő kegyeiért még nem volt szegény versenyezni. Ahol illet udvarolni, és bökölni és felnézni a nőre. Egy másik világ másik társadalmában.

Hát igen, valahogy a lányokat ma már nem látják angyaloknak a férfiak. Vagy inkább a fiúk. Manapság az a trendi, hogy lájkolunk, bökdösődünk a neten, a való világban pedig szemlesütve, vagy másik végtelként, fensőbbeséges vigyorral elmegyünk egymás mellett.

Ebben a furcsa nyakatekert virtuális létben kétféle csoportja van a lányoknak: vagy pucsitós, csücsörített szájú csinibabák, akikről fényképeik alapján eldöntetik, hogy nem értenek semmihez. Vagy pedig a szolidan szelfizők csoportja, akik az élet nagy bölcsességeit is megosztják néha. Meg azt, hogy tudnak főzni.

Pedig a valóság ettől sokkal árnyaltabb. Az össze-vissza képek mögött mindig megbújik egy tanácstalan kislány, még akkor is, ha életkora

alapján bőven több X-es. A nő, aki nem tudott, vagy nem akart felnőtte élni, helyette megelégszik azzal, hogy begyűjti a lájkokat, és igyekszik minél több időt és energiát a képzelet világára áldozni, mert szentül hiszi, manapság már csak így találja meg a szóke herceget.

Nem tehet róla, mert ebben a „messziről ismerlek, értelek, szeretlek” játékban ketten játszunk. A másik nem ugyanúgy dobálja a figurákat az általa kedvelt típusú lányok fotóira, néha még odáig is elmerészkedik, hogy cseteljen, vadul, bőszen, vagy visszafogottan, de felveszi a kapcsolatot. Aztán a fizikai, valóságos, szemtől szembe találkozáskor megdöbben, megijed, és úgy eltűnik, mint a hó a Szaharában. A döbbenettől, hogy a lány – vagy nő – beszélni is tud, a szavakat értelmes sorrendben, nem rövidítve használja, és van arcjátéka, és van testtartása, és ami a legfontosabb, van hanglejtése. Nem is akármilyen.

A férfi – vagy inkább fiú – pedig nem látja már a lányokat angyalnak, így nem is akar beülni sehová egy kávéra, pláne nem, ha neki kell fizetni. Ajtót sem nyit, és virágot sem vesz, és nem törekszik arra, hogy kedves legyen.

Helyette kitalál egy újabb kategóriát: magas fenntartású nő...

Ami egyre inkább az energiát, a párkapcsolatba fektetett időt, a kedvességet, az odafigyelést jelenti.

Inkább visszatér online.

B. Zsóka

FUTBALL-HŐEMELKEDÉS ÓZDON...

Régen lehetett ennyi autót látni a stadion előtti parkolóban, mint mostanában. A prológokon persze előfordul mindez, de az nem rendszeres. Tizenöt év után újra él a remény, hogy visszatérjen az élet a lelátókra. Arra persze kevesebb az esély, ha a szímatom nem csal, hogy mostanában a stadion-rekonstrukciós programba Ózd is bekerüljön.

A megyei első osztályú bajnokikon több ember gyűlik össze, mint néhány élvonalbeli meccsen, na jó, nem szednek belépőt, de nem erről van szó. Az itteni emberek is ki vannak éhezve a jó focira, pláne, hogy Miskolcon is csak épülőben az új stadion, s Eger is kiszállt a vérkeringésből egy időre. De itt a klub hagyományai sem olyanok, mint mondjuk Balmazújváros, Akasztó, Felcsút vagy mondjuk a Gyirmót esetében. Néhány évtizede itt még a fákon is ültek emberek, ma jobbára a varjak. Az akkori focisták is köztünk élnek, s tudnak mit mesélni.

Másfél évtizede aztán föllobbant egy szikra, öt-hatezren jártak mecsre, láthattuk Váczi Zolit bolondot csinálni a védőkből, s a tréner is korábbi válogatott labdarúgó volt. Aztán kiderült, ami kiderült. A mostani „megmentőről” rég hallottunk. Korábban dolgozott a Fradinál, a Honvédnál és a Videotonnál is, s mindig megemlítette a sajtó, hogy a „kettes szektorból” lett nagy ember. Reméljük, ő nem távozik olyan gyorsan és viharosan, mint az elődje az évezred elején.

Jöttek most is nagy nevek, ha nem is akkorák, mint a zseni Váczi, aki akkor már csak levezetésként játszott. Jelen sorok papírra vetésekor még csak ígéret van a visszatérésére, persze csak az edzői stábbb, ahogy Urbán Flóriánra is fontos szerep vár. Róla azóta már mindenki tudja, hogy melyik párttal szimpatizál. Nem kis port kavart az a nyilatkozata sem, hogy elvállalná a szövetségi kapitányi posztot is, s belátható időn belül rendet tenne a honi labdarúgásban.

Itt a lehetőség: bizonyítani kicsiben. Akkor újra futball-láz lesz Ózdon. Ez még csak hőemelkedés. Aztán lehet lépegetni bátran fölfelé. Csapatnak, trénereknek egyaránt. Mert a magyar foci világában bármi előfordulhat épp úgy, mint annak az ellenkezője...

Farkas Nándor

A Hungária Nagycirkusz új világszámokkal érkezik Ózdra!

★★★★★★★★★★★★★★★★

Két órás felhőtlen szórakozásban lehet részük azoknak, akik ellátogatnak a nyolcadik generációs cirkuszdinasztia előadására.

Helyszín: Ózd, Interspar melletti füves terület

Időpont:

2017. október 20. péntek 18.00 óra

2017. október 21. szombat 15.00 óra

2017. október 22. vasárnap 15.00 óra

PALETTA

Kulturális programok

OKT. 2. 16.30 **Zene Világnapja – ünnepi műsorunk**

Városi Könyvtár

OKT. 3. 16.30 **Dunkel Norbert zeneterapeuta előadása**

Városi Könyvtár

OKT. 6. **Múzeumok Őszi Fesztiválja**

Ózdi Muzeális Gyűjtemény és Gyártörténeti Emlékpark

OKT. 9. 17.00 **Kitekintő – Bemutatkozuk Dubicsány**

Városi Könyvtár

OKT. 10. 16.00 **Ózdi Képzőművészeti Egyesület kiállítása**

Olvasó

OKT. 11. 14.00 **Nyugdíjas Amatőr Gála**

Olvasó

OKT. 12. 9.00 **Dumasínház – Hadházi László önálló estje**

Olvasó

OKT. 13. 16.30 **Mellrák elleni küzdelem**

Olvasó

OKT. 20. **Nyugat-Borsodi Sportgála**

Digitális Erőmű

OKT. 21. 17.00 **Német nemzetiségi folklorálkozó**

Olvasó

OKT. 25. 10.00-13.30 **Szépség és a Szörnyeteg – gyerekszínház**

Olvasó

OKT. 28. 18.00 **Felvidéki-magyar kórustalálkozó**

Olvasó

OKT. 28. **Reisinger János előadása a reformációról I-II.**

Városi Könyvtár

VII. ÓZDI TRIATLON

REKORDLÉTSZÁMÚ

VERSENYZŐ

Soha nem volt még annyi nevezője az Ózdi Triatlonnak, mint ebben az évben. Már az előnevezési időszakban beteltek a rendelkezésre álló rajthelyek és a borongós időjárás sem szegte kedvét a versenyzőknek. Csakúgy, mint a korábbi években a VII. Ózdi Triatltonon is a fiataloké volt a főszerep a délelőtti folyamán. Az első korcsoport versenyzői 10 órakor kezdték meg az erőpróbát. A lányok versenyében Tóth-Mogyorósi Zora, míg a fiúknál Antal Ádám győzedelmeskedett.

– *Jó volt a verseny. Másodikknak szálltam ki a medencéből, előttem elesett egy fiú. Tegnap volt egy balesetem, így fájós derékkal csináltam végig a versenyt.* – magyarázta Antal Ádám.

A nap további részében is folyamatosan zajlottak a futamok. A versenyzők elit és

amatőr kategóriában mérték össze erejüket. A rendezvény fő száma a VI. és VII. korcsoport küzdelme volt, a felnőtt kategória női és férfi mezőnye délután 2 órakor rajtolt el. Nekik 700 méter úszásból, 25 kilométer kerékpározásból és 6 kilométer futásból állt a versenytáv. Az abszolút első a férfiaknál nem először Balogh Bence lett, aki 1 óra 11 perc alatt teljesítette a kijelölt távot. A hölgyeknél Jakab Ilka győzedelmeskedett 1 óra 17 perces idővel.

– *A legnehezebb az úszás volt. Még egy hosszal el is számoltam, tehát 22 hosszal úsztam, de nem baj. Utána két fiúval tekertem, de végig az egyik felnőtt csapattársam diktálta a tempót, úgyhogy nem fáradtam ki annyira. A futásnál az utolsó két kör rosszul esett, de az első három az jó volt* – mondta Jakab Ilka, abszolút női győztes.

A verseny idején is technikai problémák és mindenféle baleset nélkül zajlott.

– *Voltak akik azt mondták, hogy egy OB-t is rendezhetnénk, na persze ehhez kicsik vagyunk. Bírói, technikai és minden szempontból teljesen helyén volt a rendszer. A segítők eljöttek, amiért*

köszönet nekik. Szintén hálával tartozunk Ózd Város Önkormányzatának, a támogatóknak és a cégeknek. Mindenkinek, aki ezt a napot segítette, hogy egy sikeres rendezvény legyen, ami viszi városunk jó hírnevét. Ez az egyik legfőbb célunk – értékelt Vitális István, a szervezőbizottság elnöke.

A díjak átadásánál Janiczak Dávid, Ózd város polgármestere és Vitális István a szervezőbizottság elnöke működött közre. Mindenképp nagyszerű eredmény, hogy a Magyar Triatlon Szövetség már jegyzi az ózdi versenyt, így teljesen hivatalos viadalnak számít. Jövőre talán már a kupában is érdekelt sprintfutamként szerepelhetünk, ami beleszámíthat a pontvadászatba.

